

„No, tak jestli přestane hrabat, kde nemá, může si běhat, jak chce," řekla matka.

„Ke mně, starouši, pojď sem!"

A Martin připevnil Psovi na obojek plechovou destičku:

MŮJ MAJITEL JE MARTIN SMITH – JE MU DESET LET – LEŽÍ NEMOCNÝ V POSTELI – NÁVŠTĚVY VÍTANY.

Pes zaštěkal. Matka otevřela domovní dveře a pustila ho ven.

Martin seděl a naslouchal.

Z dálky bylo slyšet, jak Pes běží v klidném podzimním dešti, neboť se právě rozpršelo. Bylo slyšet štěkot a cinkání, které sláblo, zesílilo a zase zeslábilo; jak ostře zahrnul s kopce dolů do uličky a přes trávník, aby s sebou přivedl pana Hollowaye a olejový kovový zápach titěrných hodinek s vnitřky jako droboučké sněhové vločky, které pan Holloway spravoval doma ve své dílně. Nebo třeba přivedl pana Jacobse, hokynáře, jehož šaty prudce čpěly salátem, celerem, rajskými jablíčky a konzervovaným, skrytým pachem červených démonů, vytištěných na plechovkách s paprikovou sládninou. Pan Jacobs a jeho neviditelní růžovomasí ďáblové mávali často zezdola z dvorku. Nebo Pes přivedl pana Jacksona, paní Gillespieovou, pana Smitha, paní Holmesovou, každého přítele nebo skoropřítele, kterého potkal, zastavil, zahrnul do úzkých, uprosil, obtěžoval a nakonec přivedl domů na večeri nebo na čaj a zá-
kusky.

Martin naslouchal – a uslyšel dole Psa a za ním kroky přibližující se v lehkém dešti. U domovních dveří zazvonil zvonek. Maminka otevřela, ozval se nezřetelný tichý hovor. Martin se posadil na posteli, tvář rozzářenou. Stupně na schodišti zavrzaly. Klidně se zasmál hlas mladé ženy. To je přece slečna Haightová, jeho učitelka ze školy!

Dveře do ložnice se rozlétly.

Martin měl společnost.

Ráno, odpoledne, večer, rozbřesk a stmívání, slunce a měsíc obíhaly se Psem, který věrně hlásil teplotu půdy i vzduchu, barvu země a stromů, hustotu mlhy a deště, ale – a to bylo ze všeho nejdůležitější, přiváděl s sebou znova a znova – slečnu Haightovou.

V sobotu, v neděli a v pondělí pekla Martinovi polévané pome-

rančové koláčky a nosila mu z knihovny knihy o dinosaurech a jesklynních lidech. V úterý, ve středu a ve čtvrtek ji nějak bůhvíjak porazil v dominu, nějak bůhvíjak prohrála v dáme a pak už měla strach, že co nevidět jí docela lehce dá mlat i v šachu. V pátek, v sobotu a v neděli si povídali a vůbec se jim nechtělo přestat a ona byla tak mladá a takový smíšek a tak hezká, její vlasy byla jemná zářící hněd jako ta roční doba za okny a chodila lehce, vzpřímeně a rychle, že zvláštní něha rozbušila jeho srdce v hořkém odpolední, kdykoli ji uslyšel. A nad to náde vše znala tajemství znamení a dovedla číst a vyložit Psa a jeho symboly, které svými zázračnými prsty našla a očesala s jeho kožichu. Zavřela oči, tiše se smála a hlasem cikánky věstila o světě z pokladů v ruce.

A v pondělí odpoledne byla slečna Haightová mrtvá.

Martin se pomalu posadil v posteli.

„Mrtvá?" zašeptal.

„Mrtvá," řekla matka. Ano, mrtvá. Zabila se asi míli za městem při automobilovém neštěstí. Mrtvá, ano, mrtvá, a to pro Martina znamenalo studená, to znamenalo mlčení a syrovost a zimu, která přišla o mnoho dřív, než měla. Mrtvá, mlčící, studená, bílá. Myslenky vířily, byly svátý dolů, usadily se v šepotu.

Martin držel Psa a přemýšlel; otočil se ke zdi. Paní s vlasy barvy podzimu. Paní se smíchem, který byl velmi něžný a nikdy se nevysmíval, a s očima, které se člověku dívaly na ústa, aby viděly všechno, co kdy řekl. Paní, která byla částí podzimu, která mu pověděla o světě to, co Pes nechal nedopověděné. Tlukot srdce a klidný střed šedivého odpoledne. Tlukot srdce se ztrácel...

„Maminko? Co dělají na hřbitově, maminko, pod zemí? To se tam jenom tak položí?"

„Leží tam."

„Leží tam? A nic víc? To asi nemají moc velkou legraci."

„Rány boží, oni tam přece nejsou kvůli legraci."

„Pročpak nevskočí a trochu se neprobáhnou, když je přestane bavit jenom tam tak ležet? Pánbůh to pěkně hloupě zařídil –"

„Martine!"

„No, člověk by si mýslil, že bude s lidma zacházet líp, než aby jim řekl, aby si lehli a byli zticha. To nejde. To nikdo nedokáže! Jednou jsem to zkusil. Pes to také zkouší. Řeknu mu: 'Mrtvý pejsek!' Chvilku dělá mrtvého, pak ho to přestane bavit, otráví ho to

a on zavrtí ocasem nebo otevře jedno oko a podívá se na mě celý znuděný. Pane, o co, že tíhle lidé na hřbitově to dělají zrovna tak, co říkáš, Pse?"

Pes zaštěkal.

„Radši buď tiše, takhle už at tě ani jednou neslyším mluvit!" řekla matka.

Martin se zadíval někam do neurčita.

„Ale když oni to dělají přesně tak," řekl.